

Bajka o vlčatech a chroustovi

Bajka o pátrajících mūrách

Bajka o pěnkavě a zlatohlávkovi

Bajka o vděčném úhoři

Bajka o mšicích a sarančeti

Bajka o věrných hrdličkách

Bajka o nutrii a bleše

Bajka o okounovi a strakapoudovi

Bajka o datlovi a červotoči

Bajka o slimákovi, užovce a hlemýždi

Bajka o octomilce a píd'alce

Bajka o vlčatech a chroustovi

Vřes je keřík, který je obsypaný narůžovělými kvítky, okolo nichž se line líbezná vůně. V létě poskytuje příjemný stín, v zimě zase teplé obydlí. Navíc má jednu velikou výhodu. Dá se v něm najít spoustu veselých i tichých koutů, podle toho, co si právě přejete. Spousta keříků u sebe vytváří vřesoviště. Panečku, tam se dějí nevídané věci!

Mnoho zvířátek, která sem přišla bydlet z trávy, je zde mnohem spokojenější. Mají více soukromí i potěšení. Vítr zde fučí mírněji, a když pálí sluníčko, vždy je možné schovat se do příjemného chládku. Přitom jeho svit je na dosah několika kroků, pokud po něm kdokoliv zatouží. Nachází se zde tolik úžasných zákoutí a spletitých uliček, nad kterými se zdvihají rozkvetlé větvičky.

Ve vřesovišti bylo živo, protože v něm našlo domov mnoho tvorů. A k nim patřil i chroust Jarmil. Proletěl mnoho koutů krajiny. Ale tady ho to tak okouzilo, že zde zůstal a už se mu jinam nechtělo. To místo si, věru, zamiloval.

Bavila ho i příroda okolo. Skoro na každé straně byla jiná krajina, tak se vždy ve vzduchu mohl rozhlédnout a vybrat si, kam právě zaletí. Teď ho nejvíce lákalo nakouknout do lesa, aby zjistil, co se tam děje pěkného. Byl sice sám, ale říkal si, že určitě potká někoho cestou.

O slunném odpoledni si čtveřice vlčat na mýtince domlouvala, jak si budou dnes hrát.

„Na schovávanou!“ navrhl Vojtíšek. Jeho bratři souhlasili a nadšeně se rozběhli do lesa.

Nejmladší z nich, Eliáš, pikal u stromu. Ťukal packou o strom a nesměl se otočit. Ostatní se zatím rozverně schovávali. Vlčata byla docela veliká, a tak bylo někdy nelehké najít vynikající úkryt, ze kterého jim nebude koukat tlapka, čumák ani ocas. Ale měla zase výhodu v tom, že byla velmi rychlá a bystrá. Rozutekla se do různých směrů a velmi si to užívala. Jakmile se Eliáš otočil, nikde je vskutku neviděl. Jejich hra mohla právě začít.

Kolem náhodou poletoval chroust. Zaujalo ho, co se děje, a chvíli vlčata pozoroval. Pak se vydal přímo za nimi.

„Ahoj, mohl bych si hrát s vámi?“ zeptal se jich.

„Tiše, ať nás neprozradíš!“ okřikli ho.

„Dobře, budu šeptat. Mohu se k vám připojit?“

„To nepůjde. Vždyť se podívej, jak jsi oproti nám maličký. Kdyby ses schoval, nikdy bychom tě nenašli,“ odpověděl mu.

Chroust viditelně posmutněl: „Jenom proto, jaký jsem? Já přece nemůžu za to, že jsem malý. A kvůli tomu mne nechcete zapojit do svých hrátek?“

Zastal se ho jediný. Avšak ostatní ho přehlasovali. Opuštěný a smutný chroust zůstal v povzdálí a jen sledoval jejich štěstí. Chvíli se na dovádění vlčat toužebně díval, ale pak se rozhodl, že se k nim znovu vydá.

Letěl přímo za Garýškem, který k němu byl nejlídnější.

„Ahoj, to jsem zase já!“ ohlásil se, když poletoval okolo něj.

„Ahoj, chroustíku. Copak?“ ptal se ho milý Garýšek.

„Vy si tu hrajete, ale já jsem tamhle sám. Moji kamarádi chroustíci létají neznámo kde. Myslel jsem, že je potkám, ale nepovedlo se mi to. Chtěl jsem si s vámi užít trochu legrace, ale nemohu. A víš, proč? Jsem moc malý. Je mi to moc líto.“

„Nesmutni! Já bych si s tebou moc rád hrál.“

„Jsi opravdu hodný. Ale ostatní mne tu bohužel nechtějí.“

„Neboj se, oni to tak nemyslí,“ uklidňoval ho, „zkus je chápat. Jsou zabraní do hry a jen mají obavy, že společně by to nešlo. Ale nesmutni, zkusím něco vymyslet.“

„A proč by to nešlo? Vždyť je tolik způsobů, jak je možné si spolu pohrát.“